

Za co bojoval Alexandr Makedonský?

Alexandr Makedonský byl největším dobyvatelem starověku. Jeho říše se rozprostírala přes půl světa, ale nečekaně se zhroutila, když její zakladatel opustil svět živých. Co vedlo makedonského krále k dobytí tak rozsáhlých území, co ho pohánělo? Jaké tajemství si vzal s sebou do hrobu? Vždyť mnohé o jeho životě a smrti zůstává dodnes záhadou.

O Alexandru Makedonském se toho ví hodně i málo. Je možné sledovat hlavní epizody jeho vlády a dobývání Východu, počínaje prvním vítězstvím na řece Gráníku a konče jeho smrtí v Babylóně. Důvody, které ho vedly k tomu, aby se vrhl do tak neslýchaného dobrodružství, sny a cíle, které ho poháněly v pokračování této vojenské, politické a náboženské epopoje, však zůstávají z velké části předmětem dohadů. Navíc o něm neexistují žádné informace z první ruky a veškeré poznatky jsou známy především na základě řeckých a latinských spisů sestavených o mnoho století později. Především - na historických a zeměpisných dílech Arriana, Plútarcha, Curcia Rufa, Diodora Sicilského, Pompeia Troga, Strabóna a některých dalších autorů. Dějiny Alexandra Makedonského rekonstruuji moderní badatelé složitou cestou historické kritiky.

Ale odpovědi na mnoho otázek může poskytnout informační pole Země prostřednictvím vědomého snění. Dnes bych se o tyto informace ráda podělila. Jako obvykle bych však chtěla předem upozornit, že informace jsou nevědecké a nejsou určeny skeptikům, kteří nevěří v jiné způsoby získávání poznatků, než jsou ty vědecké, s materiálními důkazy.

Ale vždyť Alexandrův příběh byl mnohem tajuplnější, než si dokážeme představit. Po celý život ho provázelo mnoho zázraků a tajemných jevů. Jak

starověcí Atlantané, tak adepti Východu, tak čarodějka-žena - to vše stálo na jeho cestě za slávou, přerušené u babylónských hradeb.

Ale o všem popořádku...

Hoří západ slunce. Útesy a štíhlý cypřiš na okraji srázu jsou ozářeny jeho světlem na rozloučenou. Kamenitá stezka se vine vzhůru. V dálce se třpytí zasněžený vrchol. A někde tam, ve stínu strmého útesu, jsou zbytky chrámu. A pomalé stíny se plíží po zažloutlých sloupech, úlomcích schodů... Břečťanem porostlá tvář dávno zapomenutého hrdiny hledí do neznámé dálky. Kousek mozaiky naznačuje, že zde kdysi býval sál. Teď je zasypán kamením a odpadky. A není tu ani střecha, jen osaměle trčí sloup a u jeho paty leží vzhůru nohama zelená, kdysi bronzová mísa. Trnité keře a strmé skály schovávají chrám před nepovolanými.

Vtom paprsek zapadajícího slunce sklouzl po mramoru sloupu a odrazil se od něčeho nad ním. Záblesk na okamžik oslepil. Všechno se náhle změnilo. Stála jsem na podlaze s pestrobarevnou mozaikou. Štíhlé sloupy elegantně drží klenbu. Na mramorových stěnách basreliéfy jako živé.

Oheň tančí, svíjí se v té míse, která se tehdy povalovala opodál. Teď je ale vyleštěná do lesku. Šum hlasů... Do sálu vcházejí kněžky v jemných sněhobílých tunikách.

Najednou jsem jednou z nich. A tady jsme spolu, sypeme bylinky do ohně. Zaznívají slova prastaré písně. Zpívá se tu od dob bohů, od chvíle, kdy sem přišli živí ve svých tělech. Země bohů byla stále živá na druhé straně oceánu, jmenovala se Atlantida.

Ale jak říkali bohové: „Oceán se otevřel a pohltil ji do propasti. A jen Zeus, velký Zeus a jeho rodina se zachránili zde na Olympu.“

Od té doby je naším otcem a bohem, a celá jeho rodina je posvátná. Ale už je to dávno, co k nám přišel. Jen zřídka sem přicházejí stíny bohů a bohyň. A právě jejich rady zde vyhledáváme.

„Bohové“ žijí na samém vrcholu Olympu. Všude kolem jsou sníh a ostré vrcholky, ale v blízkosti jejich vzdušných mramorových paláců se zelenají stromy a keře, kvetou byliny a dozrává ovoce.

V plamenech ohně se náhle objevila ženská postava. Je štíhlá a velmi vysoká, doslova další sloup, hlavou se dotýká zastřešení.

Je to Démétér. To ona nám pomáhá, pomáhá zemi rodit plody. To ona dala našim předkům semena. Nyní jsou zahrady všude. Ona přinesla semínka bohů, vždyť jedině oni pěstovali hrozny velikosti jablka a jablka zářila jako jantar. Kdysi jsme měli takový zázrak z Démétřiných semen, ale čas si vybral svou daň... A naše hrozny se zmenšily. Ale stejně, nebýt Démétér, rostl by tu plevel.

Přichází nám vyprávět příběhy, o minulosti i budoucnosti. O tom, jak žili naši dědové, než naše země obsadili Latinové, jak po jejich boku žili bohové, o velikých králích a hrdinech, o synech božích.

Dnes jistě přišla znovu, aby pokračovala ve svém příběhu...

Démétér se usmála a vytáhla zrcadlo v elegantním rámu. A teď se stalo obrovským a jakoby zahaleným mlhou. Démétér jakoby setřela prach, rozptýlila mlhu, a v zrcadle se ukázal jiný svět.

Byl tam nějaký palác. U mramorového stolu seděla žena-Atlantka s bílými poloprůhlednými vlasy upravenými do složitého účesu. Díky bílé, lehce namodralé pleti vypadala jako mramorová socha. „*To je Héra,*“ podotkla Démétér.

Héra byla žena dokonalé, sošné krásy: vyrýsovaný, rovný nos, vysoké čelo, mírně zvlněné vlasy, které držel pohromadě nádherný jiskřivý diadém. Stejně jiskřivé náušnice jí visely až k ramenům a na krku se jí třpytil náhrdelník. Po štíhlé postavě jí splývaly řasené perleťové látky, dovedně sepnuté na prsou.

Ale její oči byly jako ledové vločky, modrého odstínu. Hleděly do jediného bodu, a odrážely se v nich obrazy vzdálených zemí, které se jí míhaly před očima, lámané křišťálovou koulí.

Tato koule se před ní otáčela, vznášejíc se nad duhovou kovovou deskou.

Héra seděla na vyřezávané židli a dívala se na tu kouli, a ta se stále točila, vysílajíc duhové paprsky. Byla vysoustružena z nějakého krystalu. Když paní rukou pohladila duhovou destičku pod ní, začaly se v kouli objevovat obrazy toho, co se dělo na různých místech Země. Obrázky se daly zvětšovat a zpomalovat.

Ale cože to prohlížela ve své kouli? V okrouhlém matném rámečku byl živý obrázek. Také tam byl nějaký palác. Temné sloupy z granitu nebo jaspisu podpíraly klenby, těžké závěsy spadaly v hustých záhybech, a v bronzových mísách plápolal oheň.

Je tam nějaký muž s tmavými kudrnatými vlasy a mohutným plnovousem. Je statný a podsaditý, postavu mu halí červený plášť se zlaceným okrajem a náruč hustých vlasů mu stahuje široká zlatá obruč.

„*To je Filip,*“ řekla znovu Démétér, „*Filip je makedonský král. A tady je jeho žena Olympias,*“ ukázala Démétér na ženu stojící opodál. „*Na rozdíl od svého manžela byla světlovlasá a měla bílou pleť, jelikož pocházela z rodu sahajícího až k Atlantánům,*“ pokračovala Démétér.

Vždyť kromě našich bohů existovali ještě další Atlantáné, kteří katastrofě unikli. Taková byla i její rodina. Na rozdíl od bohů však ztratili recepty na dlouhověkost a postupem času zapomněli na skutečnou přirozenost bohů a začali také ctít Diovu rodinu.

„Olympias znala prastarou magii, zaříkávací magii, kterou se Atlantáné na Zemi naučili od Anunnaki neboli Nifilim přišlých z Nibiru,“ řekla Démétér. „Tito Anunnaki drželi Atlantány dlouho ve strachu a vybírali od nich zlatou daň, ale na oplátku je naučili temné magii, která přináší rychlé plody a dělá, co chceš, ale pak bere mládí a život, bere duši a posílá je navždy do zajetí těchto Anunnaki a jejich strašlivých otroků - temných démonů.“ Tak pokračovala Démétér ve svém vyprávění.

„Héra sama si osvojila toto temné poznání, a svého manžela Dia očarovala, ten začal ztrácet sílu a podléhal jakýmkoli kouzlům a čárám, a to i od pozemských žen, a při každé příležitosti se hněval.“

Héra snila o tom, že bude uctívána po celém světě, a představovala si, že s pomocí temné magie přelstí své učitele, Anunnaki z Nibiru. Svou magií inspirovala pyšné myšlenky u Dia. Potřebovala však také někoho, kdo by šířil slávu o ní a olympských bozích po celém světě. Musel však být z atlantské krve.

A tehdy Héra dala Olympias moc, aby na jeden den očarovala jejího manžela Dia. Nezastavila se před ničím, neboť zapomněla, že existuje morálka, když obdržela temné poznání. To však čeká každého, kdo toto poznání získá. Taková byla i Olympias.

Jsouc provdána za Filipa, snadno se dostala na rande se samotným Diem a její velké ego bylo polichoceno. Zeus, omámený magií, viděl vše jako ve snu... Když se však probudil, uvědomil si, že bude mít na Zemi syna, a jeho otcovské city se probudily.

...A je tu narození syna...

Aby dodal vyvolenému dítěti božskosti, rozhodl se Zeus předvést lidem znamení pomocí techniky, která zůstala ještě z dob Atlantidy. On a ostatní bohové začali vytvářet efektní záblesky, blesky, čímž děsili lidi.

Hle, na jasné obloze zazářil nejjasnější blesk a udeřil silný hrom. Mezi lidmi vypukla panika. Začali se modlit k bohům. Vzápětí se po obloze rozletěly jiskry a zářící koule. Paprsek světla prošel zdmi paláce a pronikl do místnosti, kde se narodil Diův syn, který dostal jméno Alexandr. A jenom očarovaný Filip si myslel, že je to jeho syn a že si ho vybrali bohové...”

Démétér znovu setřela „prach“ ze zrcadla, a obrázky se změnilly. Alexandr už je dospělý. Často navštěvuje chrámy, protože se mu tam zjevují samotní bohové. Zjevují se i tehdy, když jsou tam jiní lidé, aby se ještě více ujistili o chlapcově vyvolenosti.

„Samotní bohové ovšem z Olympu nesestoupili,“ pokračovala Démétér ve svém vyprávění, „měli holografickou technologii a v chrámu se prezentovali jako holografické obrazy. Lidé viděli vysoké průsvitné postavy svých božstev, která mohla procházet zdmi a chodit ve vzduchu.“

Tak se ukazovali i mladému Alexandrovi, a co víc, promítali mu tu křišťálovou kouli a ukazovali svět.

Zde se Alexandr dozvěděl, že Země je koule, že za Indií je Východní oceán (Tichý oceán), že tam existují další nezmapované země a kontinenty. Dozvěděl se, že když se bude stále pohybovat na Východ, vrátí se do rodné Makedonie.

Zeus mu v chrámu řekl, že je jeho otcem, a proto by měl patřit celý svět jemu - Alexandrovi. Slíbil mu, že mu v tom pomůže. Alexandr se měl postarat o to, aby olympští bohové byli ctěni a uctíváni po celém světě.

Dlouhé hodiny Alexandr neopustil chrám. Stále více a více se utvrzoval ve svém božském osudu a snil o tom, že bude vládnout světu. Jeho pozemský otec Filip již zemřel, neboť všechny jeho životní síly se vyčerpaly pod vlivem čarodějnictví jeho ženy, a Alexandr se ocitl u moci nikoli bez pomoci svých „přátel“ z Olympu,“ pokračovala ve svém vyprávění Démétér.

...Ale pak jsem se najednou ocitla v těle nějakého kluka. Všude kolem mě je život plný dobrodružství. Alespoň tak mi to v tu chvíli připadalo.

Bydlím v nádherném domě se sloupy.

Na nádvoří se třpytí fontánka, a její veselé šplouchání jako by si se mnou hrálo. A zajímavé je také pobíhat po prostorné hale a válet se po kluzkých deskách podlahy. Avšak jen pokud se nenarazí na mramorovou krasavici, protože ty tu

stojí na každém rohu, nebo ještě hůř, nechytne se měděná mísa s ohněm. Také by se dalo projet na dlouhém plátně, které visí na stěně, pokud by se ovšem nepřetrhlo.

Ale chuva, ta je mi pořád v patách ve svém šedém plášti, jako přízrak. A když si toho všimne ještě matka, tak si to odskáču.

To nejzajímavější začíná, když přijde otec. Je tak silný, jeho zbroj září jako slunce nebo měděná mísa, v níž plápolá oheň. Přál bych si mít takovou, vždyť jsem se nejednou viděl ve svých snech s takovou zbrojí a takovým mečem. Je velmi ostrý. Udeříš do větví a ty ti leží u nohou. A luk je tak tuhý, ne jako můj luk na hraní.

Otec mi už ukázal, jak se z něj střílí. A jeho helma je jako jeskyně, zajímalo by mě, jak v ní vidí, co je kolem něj.

Otec přišel něčím znepokojen, hladil mě po hlavě. Matka se z nějakého důvodu rozplakala a objala ho. Odchází do války! Rád bych viděl, jak se tam bojuje. Vždyť stejně tam zanedlouho budu muset. Starý sluha mi se vším pomáhal, tak jsem šel za ním.

A brzy se mi změnil život. Úžasně barevné stany, lesk brnění, silní koně, mnoho mužů. Kde je můj otec?

Najednou se přede mnou odněkud objevil mladý muž. Možná budu taky takový, pomyslel jsem si v tu chvíli.

Na hlavě příchozího se vyjímalá pozlacená přilba, a na ní jeli kovaní jezdci, a třepotaly se rudé štětiny. Z jeho hrudi na mě civěla žena s kulatým obličejem, ale místo vlasů měla hady.

Přes ramena se mu snášely tenké zlaté pláty a visely mu dole jako sukně. A nad tím vším rudý plášť, na rameni sepnutý zlatou fibulí.

Mladík si sundal helmu a naklonil se ke mně. Vítr mu čechrал tmavě zlaté kadeře a jeho jasné oči na mě překvapeně hleděly.

Ano, samozřejmě jsem nebyl v brnění. Měl jsem na sobě jen starou cestovní tuniku a sandály. Možná to ho překvapilo.

Ale než jsem se nadál, stál vedle mě otec.

V tu chvíli jsem vyletěla z chlapcova těla a zjistila, že ten, koho jsem tu potkala, je mladý král Alexandr. Byl překvapen chováním chlapce, který vběhl za otcem do tábora bojovníků, a takový statečný čin se mu líbil.

Otec, který byl královým spolubojovníkem, chtěl syna poslat domů. Ale na chlapcovu žádost mu Alexandr dovolil zůstat.

Chlapci vyrobili zbroj. Ach, jakou měl z této akvizice radost.

...Alexandr doslova jako na křídlech dobýval jednu zemi za druhou a obětoval bohům v chrámech a na narychlo postavených oltářích. Vždyť mu pomáhali dobývat svět.

Ve vizích, které ho často navštěvovaly, mu ukazovaly technické prostředky pro boj. Tak načrtl návrhy různých beranidel a katapultů pro vrhání „řeckého ohně“ - oněch starodávných bomb.

...Ale tady opět jako by se všechno vzdálilo a objevilo se v Démétrině zrcadle.

Alexandr a jeho válečníci jsou již v Egyptě. S egyptským knězem o něčem diskutují v chrámu. Velekněz se přidal k Alexandrovi, jelikož se proti faraonovi chystalo nějaké spiknutí, a nyní ukazuje dobyvateli starověké poklady, mezi nimiž byl také... batyskaf.

Tento aparát zdědili Egypťané také po starých Atlantánech a bylo na něm možné sestoupit do hlubin oceánu.

Alexander chtěl všechno dělat sám. Chtěl poznat dno oceánu a jeho obyvatele. Proto se spolu s veleknězem posadili do průhledné koule. Duhový kruh proráží vodu a batyskaf se noří dolů.

Temné vody jsou plné tajemných tvorů. Alexandr žasne nad takovým zázrakem. Čím hlouběji však klesají, tím větší strach je přepadá.

Z hlubin vycházela jakási záře, a vtom obrovské černé ryby s otevřenými tlamami vyrazily směrem k aparátu.

Démétér však prohlásila, že to vůbec nejsou ryby, ale holografické obrazy. Takto bohové drželi zvědavého Alexandra mimo říši Poseidóna, bývalého vládce Atlantidy, který nyní žil v podvodním paláci.

Alexander takovou zkoušku nevydržel a batyskaf ho vynesl nahoru. A Démétér pokračovala ve svém vyprávění.

„Po této ‚procházce‘ do neznáma měl král neúspěch ve vojenských záležitostech a znovu se mu zjevila Héra. Vysvětlila mu, že je příliš brzy na to, aby poznal tajemství Poseidónovy říše. Ještě prý nedobyl celý svět pro olympské bohy, ne všude jsou ještě uctíváni. A k návštěvě samotného Poseidóna je třeba položit na oltář jen... všechny země světa.

Alexandr se vrhl do boje s novou silou. Pak ale potkal ženu - dceru poraženého baktříjského krále Róšanak, známější pod jménem Roxana.

Tak ho dostihla odplata za čarodějnictví jeho matky, vždyt' se ukázalo, že krásná Roxana je také čarodějka.

Světlé oči jeho vyvolené, pro Východ nezvyklé, mladého krále okouzly a z očarovaného vína se mu zatočila hlava. A brzy si Alexandr nedokázal představit sám sebe bez Roxany. Oženil se s ní, omámený silami magie, které postupně začaly podlamovat jeho síly.

Alexandr nyní stále obtížněji dosahoval vítězství. Persie však přesto byla dobytá.

Zde hodně mluvil s místními kněžími - uctíváči ohně. Perští kněží znali mnohá tajemství a své znalosti si přinesli z legendární země Hyperboreje. Vyprávěli Alexandrovi o Atlantidě a Hyperboreji, o jejich obyvatelích, historii, válkách. A stále

více se přesvědčoval, že možnosti řeckých bohů a jejich život jsou podobné životu v Atlantidě, zvláště když mu řekli, že někteří Atlantané uprchli a usadili se kdesi v horách Hellady.

Alexandr tak začal pochybovat o původu bohů.

Alexandr stále méně vzdával pocty svým ‚bohům‘ a stále více pronikal do perské víry, jejich obřadů a zvyků. Začal nosit měkký perský župan a šalváry, boty se zahnutými nosy a čepec-kolpak jako Peršané, a dokonce se znovu oženil, nyní s Peršankou. Tu si Roxana nenechala ujít a ‚došlápla si‘ na ni. Nešťastná Peršanka byla neustále nemocná, ale Alexandr ji neopouštěl. Tehdy Roxana poslala vrahy... Považovala krále jen za svého a nechtěla se o něj s nikým dělit.

Alexandr zoufale pobíhal po paláci. Začal proklínat Persii a všechno perské, vždyť mu vůbec nešlo do hlavy, že vrahy poslala Roxana, a ne Peršané, jak mu řekl starý Žid, který v paláci zastával funkci pokladníka.

Získal si královu důvěru a začal neustále vyprávět o svém bohu Jehovovi, který je údajně bohem všech bohů, který naučil Dia a Héru moudrosti bohů a že bez něj by už dávno zemřeli, stejně jako jejich atlantští souputníci. A tak perské vědění o Atlantidě a o tom, že bohové vůbec nejsou bohové, ale jen Atlantané - našlo své potvrzení. A našlo se vysvětlení jejich božství a nesmrtelnosti, anunnakijské vysvětlení, bohužel.

Alexandr dlouho pochyboval a zkoušel Dia. Nyní se znovu odhodlal vyrazit na pochod...

Jeho vojska se opět přesunula na východ. Nyní jsou u řeky Indus. Alexandr se rozhodne vydat se do Indie s průzkumným oddílem.“

Obrazy na Démétrině zrcadle se rychle mění. Je tam nějaký chrám Tisíce soch zamrzlých v tanci na jeho stěnách.

„Řekni otče, tady jsou tisíce bohů a ani jeden tě nezná, tak proč se nazýváš bohem?“ - přeložila se ve vědomí Alexandrova řeč, - „říkáš, že mě vedeš, proč lžeš... Já sám celý svět udělám svým. Slyšíš mě - sám! Tak jako jsem to dělal vždycky.“

A znovu k němu přišel pokladník a povídá: „Podívej, tvůj otec se urazí a postaví se ti do cesty. Věř mi, že pokud dojde k neúspěchu, zařídí to, vždyť ty sám jsi bez viny... Prošel jsi tolika bitvami a nebyl jsi ani zraněn. Byl jsi vyvolen Jehovou...“

Ráno pak přišla bitva, a byla těžká, jeho otec ustoupil, sloni pošlapali řecké vojsko a sám Alexandr byl zraněn. Poprvé Alexandr ustoupil, ale nic nepochopil a s nadávkami se vrhl na otce v domnění, že porážku úmyslně zařídil.

Tentokrát však otec mlčel...

„Neklidný Alexandr musel opustit Indii a zanechal za sebou hory mrtvol,“ pokračovala Déméter ve vyprávění. „Vydal se zpět, rozhodnutý vrátit se do Babylónu, aby si odpočinul, a znovu vést válku, ale na jiných frontách.“

A v zrcadle se opět míhaly její obrázky.

Chladný vánek třepotá listy staré palmy, a na fialové večerní obloze se objevil bledý srpek dorůstajícího měsíce.

Hvězdy na obloze se rozzářily. Ale jedna z nich se začala zvětšovat. Zvětšovala se víc a víc.

A vtom se tato hvězda proměnila v obrovskou pyramidu s červenými světly na vrcholcích a s obrovským okem, pronikajícím všechno a všechny.

Pyramida vševidoucího oka visela nad skálou a Alexandr se nemohl pohnout z místa. Nevídaná síla ho vtáhla dovnitř lodi.

„Tak se Anunnaki sami rozhodli setkat se s Alexandrem, aby ho využili pro své vlastní účely,“ prohlásila Démétér. *„Doufali, že veden rukou svého otce Dia jim přinese starobylé věci kněží Atlantidy a Hyperborey a dalších zemí, které na Zemi zůstaly, starobylé věci hvězdných civilizací, které vybudovaly země na Zemi, neboť Anunnaki už dlouho snili o tom, že se zmocní vědomostí a nástrojů Lemurijců, Hyperborejců a Atlantů...“*

Anunnaki ve své lodi vynesli Alexandra do kosmu a ten uviděl Zemi jako malou modrou kouli, kde v nějakém malinkatém bodě žili ‚bohové‘, které uctíval. Ale co je to za bohy, kteří se ztratili kdesi na modré skvrně prachu ve vesmíru, odkud přišli jiní bohové, také mluvící o Jehovovi...“

A spustili ho na Zemi do starobylého chrámu, kde mu ukázali tabulku s písmem a řekli, že je tam napsáno starobylé proroctví: ‚Přijde velký Posel Světla. Až mu bude 33 pozemských let, rozdrtí neviditelným mečem všechny falešné bohy a falešné učitele a nastane nová éra, epocha kříže, zastíňující země zapadajícího Slunce (Západu) a tehdy se tato deska rozpadne v prach.‘

V mladém králi znovu vzkypěla krev. Vždyť už mu bylo 32 let, takže za rok...

Rozhodl se, že on je tím, kdo měl dobýt ‚bohy‘ Olympu, a při jeho narození nebyla bezdůvodně znamení. A jak se mohl stát hračkou v rukou těch, kteří se nazývali bohy?

Tasil meč a udeřil jím do desky, zaslepen pýchou a pohádkami Anunnaki, kteří ji chytře a lstivě využili. Ve skutečnosti tam bylo proroctví, které vyslovili hindští kněží, ale netýkalo se jeho,“ podotkla Démétér.

„Tak to se tady zase Alexandrovi povedlo,“ prohlásila Démétér. *„Deska se rozštípla, ale její střepy se neproměnily v prach. Ještě nenastal ten správný čas. Alexandr to však nepochopil.“*

S radostí se vrátil do svého tábora a rozhodl se zde zanechat část svého vojska, a s druhou částí se vrátit do Řecka, aby zničil Olymp.

Když o tom řekl svým spolubojovníkům, ti si mysleli, že se zbláznil. To bylo možné říct jen v blouznění, vždyť pro ně to byla svatokrádež. Kromě toho už byli vyčerpaní taženými a Alexandr byl stále posedlejší a nespoutanější. Také Roxanino

čarodějnictví nepřestávalo působit, neustále ho vyčerpávalo a připravovalo ho o zdravý rozum.

Otec Zeus vše viděl z Olympu skrze křišťálovou kouli, poznal, že se ho jeho syn zřekl, a byl připraven jít do války s Olympem. Přišel za synem, ale Alexandr vidinu zahnal, rozsekal ji mečem nakonec vykřiknuv, že on sám byl bohem Jehovou vyvolen, aby vládl světu, a bez Dia může zvítězit a být nezranitelný.

Alexandr po setkání s Anunnaki už nikdy svého otce neuslyšel, jak si i tehdy přál.“

A Démétér pokračovala ve svém vyprávění. Řekla, že Alexandra otrávil jeho vlastní spolubojovníci.

„A tak svíjeje se bolestí běžel k řece, která byla nedaleko. Chtěl se zabít, vždyť byl ze všeho rozčarovaný a uvědomil si, že nedokáže ani dobýt svět, ani porazit bohy Olympu.

Roxana se vrhla za ním. Ale on padl na zem a něco zašeptal... „Ne, to ne já, já neměl svrhnout falešné bohy. K čemu by mi byl celý svět, když mě nekonečně přežije. Tento svět je jen zrníčkem písku! Svět je plný lží, a dokonce ani Ten, o němž bylo napsáno v kameni, to nemůže změnit, dokud Vševidoucí Oko nezmizí z tvého nebe, Země!

Nic jsem nevěděl a byl jsem slepý. Kdo jsi, má ženo? Proč sis se mnou hrála jako s věcí? Chtěla jsi, aby král byl tvým otrokem? Zabíla jsi mou lásku. Odpusť! Odpusť, otče!

Tato jeho poslední slova byla považována za nesmysl a v historii se nezachovala,“ pokračoval Démétér ve vyprávění.

„Tak skončil své dny veliký dobyvatel. A jeho říše byla rozdělena mezi jeho „spolubojovníky“, kteří se ho i zbavili.

Celý život byl hříčkou hrstky zachráněných Atlantánů, Anunnaki, vlastní ženy, své přehnané ctižádosti a víry ve svou vyvolenost. Vždyť vírou ve svou vyvolenost člověk nafoukne svou pýchu do takových mezí, že se jí nechá zaslepit a stane se loutkou. Zaslepen svou pýchou udělá vše, co po něm loutkář chce.

Nezapomeňte - Alexandr je jen jeden z mnoha,“ pronesla Démétér. „Anunnaki vždycky vštěpují vyvolenost těm, které chtějí učinit svým nástrojem. Dělalí a dělají to celému národu, vládcům a králům i obyčejným lidem, které považují za pro ně užitečné. Jejich loutkami se stali ti, které lidé ctili jako bohy. A žádná civilizace ani vědomosti nepomohly mnohým z Atlantánů překonat sebe a své neřesti a vášně, pokud jejich duch nebyl silný.

Žádné materiální znalosti, žádná technika vás nezachrání před zotročením těmi, kdo hrají na vášně a neřesti. Pouze osvobození od pýchy a neřestí vás učiní svobodnými, a vetřelce bezmocnými proti vám. Klíčem k osvobození je prozření a umění ovládat své vášně. Pokud se tak nestane, i když se některých nepřátel zbavíte pomocí zbraní - najdete nové, kteří používají stejné metody. Mějte to na paměti. Nesmrtelnost tělesná nezachrání, pokud se duše stala smrtelnou...

Jen někteří z nás Atlantánů si to uvědomili a dokázali se po překonání sebe sama dostat do vyšších světů, ale mnozí se, bohužel, stali duchovně smrtelnými, proměníce se v anunnakijské otroky. Neopakujte jejich osud. Zatím ještě máte šanci na záchranu.

Být spasen však neznamena pouze uniknout ze světského života. Být spasen znamená žít navzdory všemu, jen si uvědomovat sám sebe a ovládat své emoce a činy. Být spasen znamená nebýt hříčkou v něčíh rukou, znamená to umět rozlišovat pravdu od lži, umět ji cítit, nenechat se oklamat iluzemi a nebloudit v mlze svých vášní..“

Démétér mluvila dál, ale to už byla někde daleko - daleko, a první paprsky ranního slunce osvětlovaly zchátralý chrám, zažloutlé sloupy a sněhobílý vrchol Olympu...

Zapsala Valeria Kolcova 17.03.2017